

Šviesos žaismas vandenyje

Janina Valančiūtė

Lietuvos medicinos biblioteka

Lietuvos medicinos bibliotekoje atidaryta fotomenininko, vertėjo, gydytojo Michailo Aizenso fotografijų paroda „Vanduo (ir šviesa)“. Paroda veiks iki 2019 m. sausio 25 d.

Michailas Aizenas gimė ir augo Vilniuje. Mokėsi Salomėjos Nėries vidurinėje mokykloje. Baigęs medicinos (sanitarijos, higienos ir epidemiologijos) studijas buvo paskirtas į Ukmergės sanitarinės epidemiologijos stotį. Grįžęs į Vilnių dirbo keliose darbovietėse moksliniu bendradarbiu, o paskui daugiau kaip 20 metų mokslinę veiklą tęsė Onkologijos institute (dabar – Nacionalinis vėžio institutas).

Gal prieš 14 metų prekybos centre ieškodamas naujų batų atsitiktinai (dabar paaiškėjo, kad ne) vienos parduotuvės vitrineje pastebėjo įdomaus dizaino fotoaparata ir jį nusipirko, o nuo tada – nė dienos be jo.

Pirmąją fotografijų parodą „Žvilgsniai į Vilnių“ M. Aizenas surengė prieš porą metų Lietuvos medicinos bibliotekoje. Žvilgtelėjęs tiek į ankstesnius darbus, tiek į paskutinius, pastebi, koks svarbus M. Aizenso fotografijose atspindys – čia jis ir įkvėpėjas, ir pats tampa vaizdu. Pasak fotografijų autoriaus, gali šimtus kartų eiti ta pačia gatve, ir šimtas pirmąjį kartą

Parodos atidarymo akimirka: Lietuvos medicinos bibliotekos darbuotoja Janina Valančiūtė, parodos autorius Michailas Aizenas, Lietuvos medicinos bibliotekos Informacijos skyriaus vedėja Regina Vaišvilienė, Sveikatos priežiūros ir farmacijos specialistų kompetencijų centro direktorius Juozas Ruolia

pamatai kažką, ko nematei anksčiau, kitoks apšvietimas, atspindys baloje visiškai pakeičia tą vietą, kurią, rodos jau seniai pažįsti.

Geriausiai savo kūrybinius impulsus nusako pats parodos autorius.

Vanduo (ir šviesa)

Tai įvyko Trakuose. Buvo gana niūri ankstyvo rudens diena, tiltu link Pilies salos neskubriai žingsniavo pavargę turistai, kažkur kvatojo kiras ir grojo akordeonas. Staiga virš galvos besistumdantys debesys prasiskyrė, vienas vienintelis saulės spindulys smogė į ežerą šalia tilto ir pilkas vanduo sužaižaravo sidabru, auksinis šulinys perskrodė gelmę, pamačiau, kad ji gyva, pilna besiraizgančių žolynų su mažom baltom gėlėm, pilna smalsių žuvelių, gyvybės, erdvės, spalvų, vaizdų... viskas keitėsi, mainėsi, ir nors tai truko vos keliolika trumpų sekundžių, per tą laiką supratau, kad gaudyti nenuspėjamą vandens žaismą su šviesa yra neapsakomas malonumas.

Ar gali būti kitaip, jei 73 % tavo smegenų sudaro vanduo?

Vasarą Vilnelė neįtikėtina žalia, rodos, tai ne vanduo tingiai skalauja žoles, o žolės stumia upelės vandenį į Nerį. Žeimena paslaptina ir permaininga: niekad nežinai, ką pagaus objektyvas – sklandantį virš vandens laumžirgį ar vėją pakrantės beržyne. Ruduo Markučių kūdrose auksinis ir žalias, purpurinis ir sidabrinis, o plaukiančių ančių sukeliama bangelės skaido spalvas į neįtikėtiną mozaiką. Baluošo, Pakaso, Ukojo ir Dringio didinga ramybė užburia, tiesiog sustingsti ant kranto, palikęs kažkur už horizonto darbus ir rūpesčius. Povandeninis pasaulis prasiveržia į paviršių ir apstulbina spalvomis ir formomis. O į kokią gelmę veda seni laiptai? Gal prie jaukaus rudeniškos arbatos puodelio...

*„Per veidą verčias vandenų rasa...“ (Gintaras Patackas)
Michailas Aizenas*

Michailo Aizenos fotografijos iš parodoje
„Vanduo (ir šviesa)“ eksponuojamų darbų

